

4. Pavlenko, O. O., (2005). Formuvannya komunikativnoi kompetentsii fakhivtsiv mytnoi sluzhby v systemi nepererвної profesiinnoi osvity [Forming Communicative Competency of Customs Officers under the System of Lifelong Professional Education], Kyiv.
5. Ponomareva, K., (2016). Kompetentnisno oriyentovani zavdannia z ukrainskoi movy: osoblyvosti konstruiuvannya ta zastosuvannya. [Competently oriented tasks in the Ukrainian language: features of design and applicatio]. Primary school teacher, 12., p. 8-14.
6. Cherevko, V.P., (2001). Formuvannya komunikativnoi kompetentnosti menezhera u protsesi profesiinnoi pidhotovky: [Formation of communicative competence of future manager during thevocational training], Kyiv.

В статтє раскрыто поняття «коммуникативная компетентность», охарактеризованы ее составляющие. Автором приведены формулирования ученых по этому вопросу, и на их основе выделены те составляющие, которые являются важными в формировании коммуникативной компетентности в условиях колледжа. Охарактеризованы отдельные задания по украинскому языку, приведены примеры ситуационных и коммуникативных заданий.

Ключевые слова: компетентность, коммуникативная компетентность, составляющие компетентности, украинский язык, ситуационные задачи.

In the article is revealed the concept of «communicative competence», described its components. The purpose of this article is to find out the components and contents of communicative competence. Methods of scientific research are: observation, context-analysis, generalization of own experience of research problems. Scientific novelty is to study the components of communicative competence, the practical importance – the selection of competent tasks. The research urgency is caused by many factors. There is no doubt that today regarding the state status of the Ukrainian language, its role and place in the structure of language education and of the vital necessity of perfect possession by all citizens of Ukraine regardless of their nationality. In this regard, important is the relationship between knowledge of language and the level of speech culture of the person, that promotes the formation of communicative competence. Author shows scientists formulations on the concept of "communicative competence" and on that basis determined that it is not only a combination of language, speech knowledge, there are also professional skills, the ability to communicate in society. Due to the fact that the problem of the content and structure of communicative competence in the process of learning the Ukrainian language in the College environment economic trends. The current program provides studying of the Ukrainian language in the process of getting students of universities I-II levels of accreditation secondary education and seeks to implement the speech competence of students. The author identified the components of communicative competence. Motivational component, which includes motivation to learn the Ukrainian language, which is a state language; cognitive component, involving the conscious manipulation of language, observance of the Ukrainian broadcasting; perceptual component, which consists in the perception and evaluation of the interlocutors to each other in specific situations; predictive component, enabling critical analysis of their own and other people's statements, predict the result of communication; professional activity, reflecting the interest of the future professional activities, the perceived importance of linguistic competence; value, directed on formation of a national-linguistic identity. Characterized individual situational tasks of the Ukrainian language. They are aimed at the development of coherent speech of students and to prepare future specialists of the restaurant business. Given the structure of communicative competence in the lessons of the Ukrainian language were used linguistic or language texts, which focus on the main functional styles of the modern Ukrainian language.

Key words: competence, communicative competence, elements of competence, Ukrainian language, competent task.

УДК 371.1:81'243

DOI: 10.31339/2413-3329-2018-1(7)- 206-209

Чейпеш Іванна Василівна,
кандидат педагогічних наук, доцент,

Кухта Марія Іванівна,
кандидат педагогічних наук, доцент,

ДВНЗ Ужгородський національний університет, м. Ужгород

ІНШОМОВНА КОМУНІКАТИВНА КУЛЬТУРА СУЧАСНОГО ВЧИТЕЛЯ В РЕАЛІЗАЦІЇ ЗАВДАНЬ КОНЦЕПЦІЇ «НОВА УКРАЇНСЬКА ШКОЛА»

В статті на основі аналізу наукових джерел розкрита суть іншомовної комунікативної культури як структурного компонента базової педагогічної культури і засобу підвищення фахового рівня. Умотивований прикладний характер досліджуваного феномена в умовах поліетнічності середовища життя й освітнього простору сучасних школярів. В контексті завдань концепції «Нова українська школа» та їх реалізації в шкільній практиці роль іншомовної комунікативної культури сучасного вчителя визначена в трьох аспектах: як засобу соціалізації, академічної мобільності та полікультурного виховання учнів.

Ключові слова: іншомовна комунікативна культура, концепція «Нова українська школа», соціалізація, академічна мобільність, полікультурне виховання.

Постановка проблеми. Нове освітнє середовище, запрограмоване реформою загальноосвітньої школи України і концепцією «Нова українська школа», значно підвищує вимоги до комунікативної культури вчителя, готового до виховання конкурентоздатного випускника XXI ст. [5]. Важливою складовою професійної готовності є іншомовна комунікативна культура сучасного вчителя, яка забезпечує долучення до світового банку педагогічних знань і відкриває нові можливості фахового зростання. Крім того, поліетнічність середовища життя й освітнього простору учнів багатьох регіонів України, в тому числі й Закарпатської області, актуалізує іншомовну культуру як засіб міжкультурного діалогу й полікультурного виховання для уникнення різного роду деформацій і досягнення взаєморозуміння.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Методологічну основу нашого дослідження складають праці українських вчених, у

яких проблема комунікації аналізується як соціальне явище (І.Бех, С. Максименко, Л. Орбан-Лембрик, В. Семиченко).

У розкритті базового поняття теми – іншомовної комунікативної культури – спираємося на наукові розвідки зарубіжних і вітчизняних дослідників, які стосуються культурного (О. Балагура, Ю. Лотман, О. Садохін, Т. Старостіна, С. Тер-Мінасова, С. Черепанова) та міжкультурного контексту комунікації фахівців різних сфер діяльності (М. Галицька, Р. Гришкова, А. Іванова, Т. Колбіна, І. Кухта, Н. Микитенко, Л. Морська, Ю. Ніколаєнко). Адже нині, вважає В. Куриляк, на вітчизняному ринку праці та послуг потрібні міжкультурно компетентні фахівці. Їх нестача призводить до втрат і пов'язана зі зниженням конкурентоспроможності вітчизняних фахівців на міжнародному рівні [2]. В міжкультурній дидактиці як прикладній науковій галузі суть поняття «культура» виходить за межі традиційного

сприйняття, пов'язаного з історією, літературою, мистецтвом. Дослідники акцентують увагу на її соціальному аспекті, що дає можливість розглядати іншомовну культуру як спосіб життя, набір стереотипних моделей поведінки, історично вироблених взірців міжособистісної взаємодії, відкритих чи завуальованих, раціональних чи ірраціональних, які виступають у якості морально-етичних норм поведінки в конкретному соціальному оточенні [1].

Цікавим є погляд на іншомовну культуру Д.Робінзон-Стоарт, яка також відходить від традиційної точки зору і тлумачить її не як досвід чи систему знань і навичок, а як процес, тобто спосіб відчуття, сприйняття, інтерпретації світу й існування в ньому [11]. Такий погляд на досліджуваний феномен вважаємо найбільш сучасним, адекватним до викликів інформаційного простору і закономірностей взаємодії в ньому.

Прагматичний соціальний контекст досліджуваного феномена умотивовує С. Черепанова, наголошуючи на необхідності дотримання взаємозв'язку між освітою, культурою та комунікацією в наявному полікультурному середовищі життя сучасної людини: «Освіта, орієнтована на цінності культури, людини і науки, активізує творчий розвиток особистості. Людинознавчий вимір філософії освіти зумовлює її функціонування як відкритої системи зі здатністю до полікультурної комунікації при збереженні розмаїття національної ідентичності» [9, с.5].

Зазначені тези для розкриття нашої теми є концептуальними, оскільки ціннісні орієнтації, спілкування й комунікація в культурі, самовідтворення й самоствердження особистості в культурі – це ті культуроформувальні можливості, які складають основу сучасної філософії освіти і викликають інтерес для педагогічних досліджень іншомовної комунікативної культури.

Мета статті: розкрити роль іншомовної комунікативної культури сучасного вчителя як засобу соціалізації, академічної мобільності та полікультурного виховання учнів у контексті завдань концепції «Нова українська школа».

Результати дослідження. Спираючись на класифікацію професій Є. Климова, зокрема на поданий вченим ієрархічний опис особистісних і професійних якостей, необхідних у системі «людина – людина», можемо стверджувати, що фах учителя орієнтований на організацію взаємодії засобами мови. Однак за сучасних умов соціальної ситуації розвитку учнів призначення та функції вчителя не обмежуються дидактичними й виховними. Тому зміна специфіки об'єкта професійної педагогічної діяльності, співвіднесена із суспільними процесами, зумовлює й особливі вимоги до особистісно-фахових характеристик і компетентностей сучасного вчителя. Однією з таких вимог вважаємо володіння вчителем іншомовною комунікативною культурою як показником готовності до розвитку в учнів десяти запрограмованих концепцією «Нова українська школа» компетентностей. Наша позиція підтверджується тенденцією до посилення комунікативної спрямованості педагогічного процесу сучасної загальноосвітньої школи, оскільки три з десяти ключових компетентностей – міжкультурна, соціально-громадська й загальнокультурна, – яких «учні набудатимуть поступово під час вивчення різних предметів на всіх етапах освіти» [5, с.13], пов'язані з їх готовністю до міжкультурного діалогу. Згідно з теорією В. Миронова, «діалог культур – це пізнання іншої культури через свою, а своєї через іншу шляхом культурної інтерпретації та адаптації цих культур одна до одної в умовах змістового неспівпаданя більшої частини обидвох» [4, с.150].

Отож у полікультурному соціумі як об'єктивній реальності особливого значення набуває діалог культур, для здійснення якого важливо з'ясувати вплив культурних чинників на процес спілкування і соціальну поведінку суб'єктів взаємодії. Зміст тези перегукється із завданнями, визначеними концепцією «Нова українська школа», в якій підкреслюється: «Процеси розвитку, виховання й соціалізації в новій українській школі поступово набудатимуть нового змісту, наповнення якого забезпечує вчитель» [5].

Отже, діалог культур вимагає відповіді на запитання, як і чому культура детермінує різницю в спілкуванні і поведінці людей, які етнічно або територіально належать до різних культур, які

чинники викликають культурні відмінності, які теоретичні моделі комунікації можуть допомогти виявити зв'язок культури, мови, комунікації й освіти в сучасних умовах глобалізації та різного роду трансформацій.

Відповідь на ці та інші запитання буде кваліфікованою, на нашу думку, за умови оволодіння вчителем іншомовною культурою як «сукупністю культурно, національно та соціально зумовлених сценаріїв мовно-комунікативної поведінки, притаманних певним національним та соціальним спільнотам» [6, с.21]. Культурно детерміновані сценарії складаються зі стабільних форм поведінки, які диктують встановлення норм мовленнєвого контакту між партнерами, правил вибору потрібного стилю спілкування відповідно до соціальних ролей та комунікативних ситуацій. Таке твердження дозволяє дослідникам розглядати культуру іншомовного спілкування як процес соціальної інтеграції особистості в іншу, нерідну культуру [1]. Здатність до інтеграції в іншомовну культуру вважаємо обов'язковою складовою успішної професійної діяльності сучасного вчителя й особистісну якість, яку слід розвивати в учнів з метою уникнення так званого «культурного шоку» [8]. Адже, потрапляючи в чуже мовно-культурне середовище, людина практично відкриває інший, незнайомий світ цінностей, насамперед культурних, і законів спілкування. У зв'язку з цим підкреслюємо, що в культурі іншомовного спілкування акцент ставиться не на володінні іноземною мовою, а на здатності до діалогу культур, що передбачає взаєморозуміння, прийняття «чужого» крізь призму власної толерантності, оскільки, зазначає С.Тер-Мінасова, слово адекватне не предметів, а тільки розумінню цього слова в контексті культури. Саме тому існує не тільки добре відчутний мовний, а й менш помітний культурний бар'єр, що перешкоджає ефективній іншомовній комунікації [7]. Оволодіння культурою іншомовного спілкування – один із способів його переборення.

Зазначені позиції вчених виводять на важливість в іншомовній комунікації кваліфікованого мовного виховання й комунікативної поведінки учнів. Мовне виховання, зазначають дослідники, – це формування естетичної сприйнятливості цінностей світової культури й осмислення серед них місця культури свого народу [3, с.10]. Мовне виховання, як правило, поєднується з етикою, мораллю, правилами поведінки, звичаями, народною культурою і забезпечує комунікативну поведінку. Комунікативну поведінку вчені відносять до обов'язкових елементів комунікативної культури, тому що вона відображає уміння використовувати мову в конкретній ситуації спілкування відповідно до комунікативної та мовної компетентностей особистості [3, с.10].

Незалежно від багатогранності тем, форм, способів, видів спілкування, існує, на думку фахівців, або кооперативна, або конфліктна комунікативна поведінка. Кооперативна поведінка означає здатність до командної співпраці, до успішної безконфліктної взаємодії в колективі, в тому числі й не монокультурному. Кооперативність стосується у комунікації залежить від дотримання таких комунікативних постулатів: інформативність (висловлювання не повинно містити нічого зайвого, але бути змістовним); істинність (говорити слід правду, не говорити без достатніх підстав); релевантність (говорити тільки те, що стосується справи); ясність (говорити слід коротко й зрозуміло, уникати неупорядкованих висловлювань) [6].

Це означає, що іншомовна комунікативна культура в новому освітньому середовищі стає засобом соціалізації учнів на основі «глибокого розуміння власної національної ідентичності як підґрунтя відкритого ставлення та поваги до розмаїття культурного вираження інших» [5, с.14]. Прикінцевим результатом цього процесу стає випускник загальноосвітньої школи «здатний змінювати навколишній світ, розвивати економіку, конкурувати на ринку праці, читися впродовж життя» [5, с.8].

Сузь зазначених завдань і готовність до їх реалізації сучасною школою виводить на розуміння іншомовної комунікативної культури як здатності виокремлювати межі значущого й незначущого, виявляти цінність, вести діалог. Це

сьогодні життєво важливо, оскільки канал освіти, який відтворює культуру, відтворює її застарілу основу – знання, а інтенсивність життя в XXI ст. і розвиток сучасного соціуму базуються не стільки на пізнавальній здатності, як на здатності до взаємодії.

Висновки та перспективи подальших досліджень. Аналіз наукових джерел дозволяє стверджувати, що одним із засобів реалізації завдань навчання, розвитку й соціалізації, визначених концепцією реформування загальноосвітньої школи України, є іншомовна комунікативна культура сучасного вчителя. Вона виступає важливою складовою базової педагогічної культури, яка підвищує загальний фаховий рівень міжособистісної взаємодії в умовах нового освітнього середовища. Її опанування не пов'язане з вивченням іноземної мови і не обмежується вчителями іноземної мови, а є необхідністю в реалізації дидактичних принципів культуровідповідності та полікультурності як учителями-

предметниками, так і класоводами загальноосвітньої школи. Це означає, що іншомовна культура вчителя виступає критерієм готовності до професійної діяльності в якості «агента» змін, передбачених реформуванням школи.

Соціальна ситуація розвитку сучасних школярів перетворює іншомовну комунікативну культуру в узвичаєний засіб соціалізації, мета якого – поступова адаптація до міжкультурної взаємодії й інтеграція в складний процес міжособистісних стосунків за законами, характерними для відкритого полікультурного інформаційного простору. Опанування іншомовною культурою в шкільному віці забезпечує академічну мобільність учня в пошуку знань, поінформованість, поглиблення ерудиції, а в майбутньому – нові можливості в здобутті якісної освіти і життєвого самоствердження.

Список використаних джерел

1. Каган М.С. Мир общения: проблема межсубъектных отношений / М.С. Каган. – М.: Политиздат, 1988. – 319 с.
2. Куриляк В.С. Міжнародний менеджмент / В.С.Куриляк. – Тернопіль: Карт-бланш, 2004. – 268 с.
3. Мацько Л.І. Культура української фахової мови/ Л.І. Мацько, Л.В.Кравець. – К.: Академія, 2007. – 359 с.
4. Миронов В.В. Філософія і метаморфози культури / В.В. Миронов.– М., 2005.– 164 с.
5. Орбан-Лембрик Л.Е. Соціальна психологія: Підручник: У 2-х кн. / Л.Е.Орбан-Лембрик. – Кн.2: Соціальна психологія груп. Прикладна соціальна психологія. – К.: Либідь, 2006. – 560 с.
5. Проект «Нова школа» / Міністерство освіти і науки України. [Електронний ресурс] // Режим доступу: mon.gov.ua «education»ua-sch.2016.
6. Сахарова О.В. Вступ до психолінгвістики / О.В.Сахарова.–К., 2001.–71 с.
7. Тер-Минасова С.Г. Война и мир языков и культур. Вопросы теории и практики межъязыковой и межкультурной коммуникации / С.Г. Тер-Минасова. – М.: Слово / Slovo, 2008. – 344 с.
8. Чейпеш І.В. Іншомовна компетентність як критерій фаховості сучасного вчителя /І.В.Чейпеш // Збірник наукових праць III Міжнародної науково-практичної конференції. Частина I. Ключові компетентності в моделі сучасного фахівця. – Переяслав-Хмельницький, 2016. – С. 119-123.
9. Черепанова С.О. Філософія освіти і педагогіка: цінності культури. Комунікативний етикет: Україна, Великобританія, Німеччина, Франція, Іспанія / [Черепанова С.О., ідея проекту]. – Львів, 2007. – 392 с.
10. Lado R. Language Teaching. A Scientific Approach. Mc. Grau – Hill Inc. N. – Y., 1964. – 152 p.
11. Robinson-Stuart G., Nocon Honorine. Second Culture Acquisition: Ethnography in the Foreign Languages Classroom // The Modern Language Journal. – N. – Y., 1996. – Vol. 80. – № 4. – P. 431 – 449.

References

1. Kahan, M.S. (1988) Myr obshhenyya: problema mezhsujektnykh otnosheniy [The world of communication: the problem of intersubject relations]. M.: Polytyzdat.
2. Kurylyak, V.Ye., (2004). Mizhnarodnyy menedzhment [International Management]. Ternopil': Kart-blansh.
3. Mac'ko, L.I., (2007). Kul'tura ukraiyins'koyi fakgovoyi movy [The culture of the Ukrainian professional language]. K.: Akademiya..
4. Myronov, V.V., (2005). Fylosofyya y metamorfozy kul'tury [Philosophy and metamorphosis of culture]. – M. – 164 s.
5. Proekt «Nova shkola», (2016) ["New School" Project]. Ministerstvo osvity i nauky Ukrayiny. [Electronic Resource].: mon.gov.ua «education»ua-sch. 2016.
6. Sakgarova, O.V., (2008). Vstup do psycholinhvistyky [Introduction to psycholinguistics]. K.
7. Ter-Mynasova, S.H., (2008). Vojna y myr yazykov y kul'tur. Voprosy teoryy y praktyky mezhyazykovoy y mezhkul'turnoy kommunykyacy [War and peace of languages and cultures. Questions of the theory and practice of inter-language and intercultural communication].M.: Slovo/ Slovo..
8. Chejpush, I.V., (2016). Inshomovna kompetentnist' yak kryterij fakgovosti suchasnoho vchytelya [Foreign language competence as a criterion for the specialty of a modern teacher]. Zbirnyk naukovykh prac' III Mizhnarodnoyi nauково-praktychnoyi konferencyi. Chastyna I. Klyuchovi kompetentnosti v modeli suchasnoho fakhivcya. – Pereyaslav-Kgmel'nyk'kyj. S. 119-123.
9. Cherepanova, S.O., (2007). Filosofiya osvity i pedahohika: cinnosti kul'tury. Komunikatyvnyj etyket: Ukrayina, Velykobyrtaniya, Nimechchyna, Franciya, Ispaniya [Philosophy of education and pedagogy: the values of culture. Communicative etiquette: Ukraine, Great Britain, Germany, France, Spain]. L'viv. .
10. Lado, R., (1964). Language Teaching. A Scientific Approach. Mc. Grau – Hill Inc. N. – Y. – 152 p.
11. Robinson-Stuart G., Nocon Honorine, (1996). Second Culture Acquisition: Ethnography in the Foreign Languages Classroom // The Modern Language Journal. Vol. 80. 4., P. 431 – 449.

В статті на основі аналізу наукових джерел розкрито сутність іноязычної комунікативної культури як структурного компонента базової педагогічної культури і засобу підвищення професійного рівня. Мотивований практичний характер досліджуваного феномена в умовах поліетнічності середовища життя і освітнього простору сучасних учасників. В контексті задачі концепції «Нова українська школа» і їх реалізації в шкільній практиці роль іноязычної комунікативної культури сучасного вчителя визначена в трьох аспектах: як засобу соціалізації, академічної мобільності і полікультурного виховання учасників.

Ключевые слова: іноязычна комунікативна культура, концепція «Нова українська школа», соціалізація, академічна мобільність, полікультурне виховання.

The purpose of the paper is to reveal the role of a foreign language communicative culture of a modern teacher as a means of socialization, academic mobility, and multicultural education of students in the context of the tasks of the "New School" concept. Research results. On the basis of the analysis of domestic and foreign scientific sources, the essence of the foreign-language communicative culture as a structural component of the basic pedagogical culture and means of raising the professional level is revealed. Applied character of the phenomenon is explained under investigation in the conditions of the polyethnic environment of life and the educational space of modern schoolchildren. The scientific novelty of the research is to identify the tasks of reforming the secondary school in Ukraine, the realization of which is correlated with the foreign-language communicative culture of a modern teacher. Practical meaning. The role of the foreign-language communicative culture of a modern teacher in the context of the tasks of the "New School" concept is defined in three aspects: as a means of socialization, academic mobility, and multicultural education of students.

Key words: foreign language communicative culture, «New school» concept, socialization, academic mobility, multicultural upbringing.

UDC 378.4

DOI: 10.31339/2413-3329-2018-1(7)- 209-212

Igor Bopko,

PhD in Pedagogical Sciences, Associate Professor,
Mukachevo state university

PECULIAR FEATURES OF FOREIGN LANGUAGE TRAINING IN GOING TO THE FUTURE NON-PHILOLOGICAL SPECIALTIES TEACHERS

The article is devoted to the issue of foreign language training of the future non-philological specialties. The objectives of this process have been defined, namely: mastering of the necessary amount of knowledge and skills; the formation of the ability to perform professionally focused intercultural communication; development skills for free and adequate understanding and creation of peculiar speech utterances. The contentual directions of foreign language training have been given, including the formation of professional competence components: speech competencies including listening, speaking, reading writing and translation competencies; linguistic competency, which means the knowledge of language material, formedness of receptive and productive skills of its implementation: linguosociocultural competency, the main components of which are sociolinguistic, sociocultural and social competences. The active learning methods that are used to form the foreign language competence of non-philological specialties students have been shown, to which belong: imitational, as a rule, presupposing professional skills training and are associated with professional activities modelling, in other words, the situation and the very professional activity are imitated; non-game, presupposing the analysis of specific situations; decision of situational tasks; exercises, individual tasks performance; game, playing roles (role-play, business game).

Key words: foreign language training, foreign language professional competency, active learning methods, individual work, professional competency.

Urgency of the problem. Higher education is the cornerstone of the individual development of personality, as well as it promotes the formation of intellectual, spiritual and productive potential of the society. The situation in the field of foreign languages teaching of future specialists of non-philological specialties has changed under the influence of recent changes that have taken place in society, - the rating of foreign language as a discipline has significantly increased. As it has been pointed out by researchers, that the status of the academic discipline "Foreign Language" changes, firstly, from the viewpoint of its cultural function, since the language is not only a source of communicative activity, but also a means of cognition, formation and transfer of thoughts, feelings expression, emotional states of human being, means of realization of all the needs of an educated nation. [4].

The leading aim of foreign languages studying by students of institutions of higher education of different directions of training is the foreign language competence of the individual, and the desired result - the use of a foreign language as an accessible means of communication and enrichment of professional experience.

Foreign language is considered by the present-day students as a real means for communication between specialists from different countries, and a prerequisite for the successful conducting of international research and development activities.

Therefore, the educational process should pay special attention to modern requirements for the foreign language activities of a specialist, especially, it is necessary to take into account the professional specificity, the focus on the implementation of the tasks of future professional activities of the graduates, who should "master the skills to speak fluently, without significant time expenditures to find adequate linguistic means in the their process of achieving social, academic and professional goals" [2].

Recent research and publications analysis. The problems of improving the efficiency of foreign language training at a high school through the provision of a professional and profile orientation have received adequate attention in the works of G. Barabanov, O. Bernatskaya, N. Drab, G. Hryniuk, L. Lichko, O. Tamopolsky; the concepts and a system of exercises to prepare students for intercultural interaction have received careful consideration in the works of O. Bihych, T. Pakhomova, N. Sklyarenko; the independent work and process of

foreign language competences formation have been investigated by O. Vyetokhov, A. Kozyreva, O. Markheva, O. Tymchenko; the certain aspects of the formation of foreign-language professional communication skills of specialists of non-philological specialties have been presented in the works of A. Astadur'yan, L. Boroznets', N. Havrylenko, O. Hryhorenko, M. Yevdokimov, B. Zykov, E. Komarov, N. Kucherenko, T. Luchkin, YU. Maslov, O. Met'olkina, O. Fadyeykin.

Target setting. It has been noted by scientists, that foreign language professional communication competence is an integral part of the training of non-philological specialties students, since it promotes the productive interaction with the surrounding world, that is, the successful professional development of a future specialist. Besides, there are continuous contradictions between traditional and new approaches to learning, in spite of a large number of studies, the shifting of emphasis towards the domination of oral teaching to the detriment of written speech, the disregard of the individual students' needs in terms of their foreign language mastering. Therefore, taking into account the changes in the State standard, the problem of formation of students' foreign-language professional communication skills continue to be relevant and requires further detailed elaboration, which is the subject of the article.

Presentation of basic material of the research. There is a significant difference, according to the researchers, in the formation of foreign language competence of students-philologists and those of non-philological specialties. Thus, in accordance with the Common European Framework of Reference for Languages, a student of philology must have the ability to speak fluent without significant time spent searching for adequate linguistic means in the process of achieving social, academic and professional goals [6, p. 115], i.e. to have a command of a language at the level of an experienced user (C1 and C2).

For students of non-philological specialties, the content of foreign language teaching should be optimized from the viewpoint of the professionalization level, that is, thematically and professionally oriented. But narrow professionalization of foreign language training, which is realized through the formation of thematically and professionally oriented communicative skills, as experience has proven, does not allow to meet the professional content challenges to the full extent. Therefore, the foreign language competence formation is not formally, but content-